

Sebestény-Jáger Orsolya

Hársfák illata

Hársfák illatával jött a nyár,
aranylón, álmodva érkezett.
Magához vonta megfáradt szívünk.
Így emelt ölébe az emlékezet.

Annyi nyárra jött már a nyár,
annyi álom hullt már a múlt tavába,
de júniusi emlékeinkben még
sosem maradt a lelkünk magára.

Mindig velünk volt, valóban velünk,
az elomló, édes, nyári este,
hogy kincset adjon múlhatatlant,
Ki szívünket mindvégig kereste.

Előbb a vágy múlik el

Előbb a vágy múlik el,
azután lassan elmúlik az élet,
mint földre lehulló gyümölcs,
ha dolgát végezve bölcsen beérett.

Ha kell, sirasd el, de főleg,
maradj mindig őszinte magaddal.
Itt voltál és tetted, amit tudtál.
Nem voltál rossz, de nem is voltál angyal.

Mag voltál és hús, íz és erő,
rejtőző és bátor, miként a Lényeg.
A többi semmit sem számít,
mert a tűzben csak az nem ég meg,

amiről tudtad, hogy ajándék,
s nem tartogattad önzőn magadnál.
Előbb a vágy múlik el lassan,
hogy akkor is indulj, ha inkább maradnál.

Visszhang

Ha már e földi küldetés sem marasztal
égi kincseid elviszem magammal.

Amit adtál megszámlálhatatlan:
a szívnek látható. A szemnek láthatatlan.

Vissza nem térünk, de kapudon átlépve
visszatükröződünk csillagként az égre.

Kései vetület

Lépteim immár nem sietősek,
lomhább is lettem, mint nyári délután
a hullámzó vetések fölött a felhők,
ha tovaúsznak egy végtelen ruhán.

Beért a csönd – megért a vetés.
Térdre hullik az aranyló kalász.
Bennük zizeg a búza igaza:
enni csak úgy adsz, ha kenyerrükké válsz.

Elomló falattá, hófehér kenyérré,
tépják, vagy szeljük lélegzeted,
csak add amit egykor ajándékba kaptál,
hogy létük Általa teljesebbé tedd.

Te mindennél bölcsebb, tanítsd tovább,
hogy utolsó percünkig kell és lehet,
megharcolni a hit nemes harcát,
mindenek előtt önmagunk felett.

Harangdal

(végzős diákjaim búcsúztatója)

Mint amikor füstös, őszi esték
villanydrótjairól szállnak el a fecskék,
úgy szálltok, szárnyaltok innen szabadon.
Csak most minden csupa fény, fény és virágszirom.

Annyi minden kavarog a mélyben,
és csak Isten tudhatja mi van legbelül...
de valahol fenn a megfoghatatlanban
egy angyal üldögél és Nektek hegedül:

Ne félj, múljon el szívedben a bánat,
bár vihar szagatja a bátor, büszke fákat,
végül mégis elül a szél.

Mindennek megszabott ideje van,
akkor is, ha úgy érzed: nehéz,
hát menjete most úgy, mint aki bátor,
mert erőt kapott, Istentől magától,
ez lenne most a legszebb küldetés.

Így zenél fenn, valahol az angyal,
pendül a csöndben a hegedűhúr,
hát vonja be fénnel itt megélt időtök
ajándék perceit gyöngéden az Úr.

Gergely Gábor: Falum (akvarell)